

ZÁKLADNÍ DESATERO KLASICKÉ MURPHOLOGIE

Murphyho zákon:

MŮŽE – LI SE NĚCO POKAZIT, POKAZÍ SE TO.

Z čehož vyplývá:

- 1. Nic není tak snadné, jak vypadá.*
- 2. Všechno trvá déle, než předpokládáme.*
- 3. Může – li se pokazit více věcí, bude to ta, která napáchá co nejvíce škody.*
- 4. Nalezneme – li čtyři různé faktory, kvůli nimž se náš postup může nevydařit, a vystříháme – li se jich, rázem se objeví pátý.*
- 5. Necháme – li věcem volný průběh, jde to s nimi od desíti k pěti.*
- 6. Jakmile se do něčeho pustíme, něco jiného je třeba udělat dřív.*
- 7. Každé řešení přináší nové problémy.*
- 8. Proti blbům není ochrany – jsou příliš vynalézaví.*
- 9. Příroda vždy fandí skrytým vadám.*
- 10. Matka příroda je pěkná děvka.*

PS: Taky poznáváte tu nesmírnou pravdivost? SLOVO STAROSTY

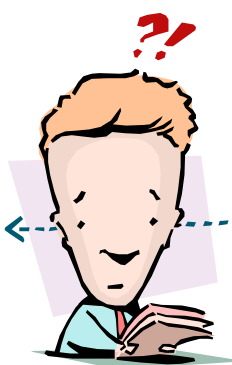
„Každý muž touží po protivníkovi, kterého by si mohl vážit. Dlouho jsem doufal, že jsem takového ideového soupeře našel ve Václavu Klausovi. Tato má naděje však nepřežila rok 2000,“ uvedl ve svém článku ve sto šedesátém čísle denníku LIDOVÝCH NOVIN pod titulkem: „Proč nejsem ctitelem Václava Klause“ Tomáš Halík.

VÁŽENÍ SPOLUOBČANÉ,

dnešní slovo starosty bych rád věnoval problematice nadcházejících voleb do Senátu. V ryze osobním článku bych chtěl objasnit, proč přes všechny marasmus doby považuji za moudré voleb se zúčastnit a dobrovolně se nevzdávat spolurozhodovacího práva.

Kdo jenom trochu sleduje politickou scénu ví, že dva muži, o nichž je řeč v úvodním odstavci, jsou dlouhodobí vzájemní rivalové. A ten, kdo někdy viděl televizní debaty za účasti obou aktérů, poznal jaké nelítostné názorové boje spolu svádí.

Uvedený článek mě přivedl k zamyšlení nad mojí politickou silou obyčejného člověka a voliče. Blíží se další volby a mě, ať si o smysluplnosti existence horní komory parlamentu myslím cokoliv, nezbyvá nic jiného, než ji akceptovat – to znamená přijmout ji jako prozatím neměnitelný fakt. Ve volbách se kandidáti utkají o hlasy voličů, tedy i o můj. Nechci být uraženec, který by proto, že mnou volení zástupci schválili něco, pro co bych já nikdy svou ruku nezvedl – (např. Senát, nový volební zákon a bezpočet jiných „drobností“), své jedinečné volební právo dobrovolně zavrhnul. Opět se voleb zúčastním, a to i senátních, protože je to jediná forma (kromě přímé účasti ve vysoké politice), jakou se mohu podílet na spoluvytváření právního řádu tohoto státu. A každými novými volbami mi kyne nepatrná naděje, že se alespoň z části na mé představy o uspořádání světa kolem, dostane. Je mi jasné, že desetimilionový národ má téměř stejný počet rozličných názorů. Proto vznikají politické strany, které sdružují jedince přibližně podobných názorů. Vítězné mají rozhodovací právo a odpovědnost. Vedle nich se rodí i občanská sdružení – např. CEP (Klausovo Centrum pro ekonomiku a politiku) nebo Halíkův IMPULS 99 a mnoho dalších jiných. Jejich náplní není přímá cesta k politické moci, ale naopak snaha

kultivovat a ovlivňovat veřejné mínění. Jistě chápete, že mají tudíž moc „sekundární“ – druhotnou, jíž působí na voliče. Sdružení mají jednu velkou výhodu. Nejsou nijak zvlášť zainteresovány na volebních výsledcích a mohou stejně účinně fungovat v dobách rozkvětu či úpadku hlásaných idejí. Nejsou nositeli ani politické odpovědnosti ani rozhodovacích pravomocí. Mají pouze poradní hlas, který vládnoucí strany mohou, ale ani nemusí slyšet. A to se zřejmě stává stěžejním jablkem sváru mezi zmiňovanými osobnostmi.

Dovolím si další citaci z textu: **„Kvalita demokratického politika se pozná právě podle schopnosti brát na vědomí veřejnost a veřejné mínění. Populista veřejnému mínění nadbíhá, zodpovědný politik ho spoluvytváří. Václav Klaus už dlouho naznačuje, že jakési síly“ chtějí společnosti diktovat jedno jediné správné řešení. Nyní z těchto pokusů obvinil mě a mé přátele a označil nás za nepřátele demokracie.“**

Ani mě postoj předsedy poslanecké sněmovny k občanským aktivitám příliš nenadchnul. Označit někoho, kdo má jiný názor, veřejně se k němu hlásí a usiluje pro něho získat další stoupence za nepřítel demokracie, je vrchol. Chápal bych to, pokud by šlo o hnutí proti lidskosti, ale je takovým hnutím Impuls? Vždyť je v něm zapojena řada věhlasných a světa znalých intelektuálů. Nejde přeci o Jehovisty s jejich vymýváním mozků, nejde o odpůrce globalizace vytloukající výlohy, ani o skinheads se svými pochybnými nacionálními praktikami. Tak kde je jejich závažná společenská nebezpečnost? Chápu, že pro politiky je únosnější Svaz zahrádkářů či včelařů, neboť se stará pouze o své specifické problémy a obtěžuje politika maximálně neustálými žádostmi o dotace.

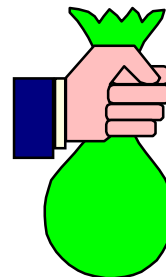
„Nedovedu si představit Václava Klause, že by se po pozorném vyslechnutí zcela odlišného názoru pečlivě zamyslel, zda ten druhý nemá alespoň trochu pravdu.“ Dodává článek na závěr.

Milí spoluobčané, netroufám si ani v nejmenším ovlivňovat vaše rozhodnutí k volbám přistoupit či nikoliv, a už vůbec ne radit koho volit. Já osobně k urnám půjdu znovu. A budu mezi kandidáty hledat někoho, kdo dokáže pozorně poslouchat, nad sděleným se zamýšlet, kdo z rozdílností názorů nedělá hned tragédii a fakt, že není na světě se svou pravdou sám, statečně unese. Že skutečný výsledek nebude odpovídat mým představám je nasnadě. Vždyť do senátu zvolím jenom jednoho kandidáta a on je přeci pouhou desetimilióntinou názorů nás všech. Přesto mi to za pokus stojí a bude stát, dokud budu živ nebo dokud u nás budou volby svobodné.

Petr Škvařil

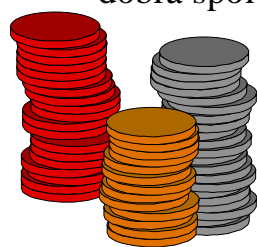
ZÁVIDĚNÍHODNÉ BOHATSTVÍ

Až budeme zase na přelomu roku sestavovat obecní rozpočet a ukrajovat peníze ze všech položek, abychom nějak rozumně vyšli, znovu si uvědomíme, jak je naše vesnice chudá. Nikdy se nedostane dost prostředků z daní na všechny, byť dost přízemní záměry a vždycky musíme hledat co nejlevnější způsoby financování. Ani lesy nás nezachrání, i když jejich podpora je velice významná. Doufám, že až budeme zase zoufale přehazovat čísla v kolonkách, vzpomeneme si na letošní rok a na bohatství, které máme přímo pod nosem.

Kde je? No přeci všude kolem nás! Není to žádný bájný poklad po odsunutých Němcích. **Jsou to naši občané!!!**

Tolik práce a nezištné snahy, zájmu a ochoty, co letos v létě někteří jedinci předvedli, je úžasné. A nemyslím tím pouze hasiče. Ti skutečně makali a v chumlu hádek, rozepří a usmiřování dokázali pravidelně odvádět velmi dobrou práci. Myslím na přispěvatele do obecního časopisu, kterých stále přibývá, vzpomínám na rodiče, kteří připravují ke dni dětí zábavné odpoledne, na účastníky obcí pořádaných akcí i na staré lidi, kteří svojí radou a vyprávěním dodávají nápady a cenné rady. Vážím si místního podnikatele, který na vlastní náklad uspořádal velkolepou hudební akci, i když na ní prodělal, jsem ráda, že je dobrá spolupráce se zemědělským družstvem i s vojenskou posádkou.

Že je to samozřejmost? Ale kdepak! Zkuste si spočítat, kolik nás je. Pouhých 318!!! Když do časopisu pošle svůj článek osm přispěvatelů, je to 2,5% z počtu obyvatel. To je, jako kdyby v Poličce zadarmo psalo do městských plátků 250 lidí. Když na Country soutěž přijde 60 místních diváků, je to, jako by v Poličce přišlo dva tisíce starousedlíků. Když se pohádkového lesa zúčastní 98 dětí, jako tomu bylo letos, je to 160% dětí z Květné. A mohla bych pokračovat dál. Spočítala jsem si, že v letošním roce se aktivním způsobem podílelo na životě obce minimálně 15% veškerého obyvatelstva. To znamená, že se našlo asi 50 nadšenců, kteří alespoň jednou nezištně a bez nároku na honorář a veřejné uznání udělali něco navíc. Uznejte, že je to nádherné!

Zkuste se poptat po okolí, jak to funguje jinde. Třeba pak naše hrdost na to, že jsme květeňáci vzroste a nebude jen pouhou furiantskou pózou, ale hrdostí nefalšovanou, opodstatněnou a pravdivou.

Přijde-li chvála, obyčejně v zápětí za ní se táhne i žádost. Nebudu výjimkou. Potřebovali bychom pomoc.

1. Prosím, sbírejte desatera do našeho obecního časopisu. Naše zásoby se už tenčí.
2. Pište své náměty, příspěvky a nebo dodejte do redakce alespoň typ na článek. Časopis bude čtivější a pro vás zajímavější.
3. Můžete zde žádat o otisknutí vzkazů, či přání k svátku, narozeninám a jubileu. Pokud nepůjde o vyřizování účtů, otiskneme každý vtipný vzkaz i soukromý inzerát – samozřejmě zdarma.
4. Znáte-li v našem okolí významnou osobnost – rodáka, pamětníka a podobně, jehož vyprávění by mohlo ostatní zajímat, dodejte na něho kontakt.
5. Čtete časopis pozorně a upozorňujte redaktory na chyby a nedostatky. Jen tak může úroveň „Haló Květné“ stoupat.
6. Děti se mohou také podílet na tvorbě časopisu. Otiskneme složenou básničku, pěkný obrázek, krátký sloh...Ať se mladí umělci projeví.

Své návrhy volejte na telefony: **0463/729 409, 729 408** – vždy po osmnácté hodině večer. Těšíme se na spolupráci s vámi. Pokud má někdo zájem pravidelně dopisovat, přivítáme ho s otevřenou náručí.

CITUJEME:

„Společná práce nás baví. Cítíme se unavení, ale vždy, když se něco povede, máme z toho dobrý pocit a už si plánujeme vylepšení na příští rok. Je to ohromně zábavné.“ Martina Holanová – Ferda mravenec, práce všeho druhu – Pohádkový les.

„Příští rok uspořádáme hasičskou soutěž znovu. A už nebudeme Suchá rota!“ František Korbel, velitel SDH.

„Sejdeme se tady zase za rok. Prodělal jsem, ale něco se v Květné dít musí.“ Jan Navrátil, pořadatel druhého ročníku Květenké country.

„V tom čísle časopisu byly strašné chyby. Radši vám to budu kontrolovat.“ Mariána Hamáčková, učitelka.

„Blbý červencový počasí. Ale vydrželi jsme. Lidi si na pořádání diskoték musí zvyknout.“ Tomáš Prchal, pořadatel.

„Když vojáci něco rozbijí, stačí zavolat a budou si to muset opravit. Nejlepší trest je fyzická práce.“ Alfons Tomášek, velitel posádky.

„Děti zase připraví nějaké besídky. Budeme spolupracovat i se školkou. Jejich vystoupení jsou roztomilá.“ Zdeňka Mojdlová, ředitelka školy.

Chcete být také citováni? Chcete se bavit s námi a přitom dělat i něco pro druhé? Posilněte našich patnáct procent a přidejte se k nám!

GLOSA:

Je jedno, zdali jedeme po státní silnici od Poličky nebo od Svitav, vždycky se nám naskytne krásný pohled na vesničku uloženou v mělkém dolíku a kostelík tyčící se nad ní. Na jaře je obraz lemován růžovým odstínem rozkvetlých jabloní, v létě jiskřivým leskem slunce, na podzim hýřivou barvou listů a v zimě studenou modří zatažené oblohy a odrazem zasněžených polí. Každého z nás asi někdy napadlo, že kostel „tak nějak“ ke koloritu naší vesnice patří. Proč jinak by se právě stavba

zasvěcená svatému Vavřinci objevovala na všech obcí vyrobených pohlednicích a propagačních materiálech?

Tím však pro mnohé jeho význam končí. Tristní pohled se naskytne návštěvníkovi bohoslužeb, kdy kněz a ministranti „hrají od oltáře přesilovku“ proti hrstce věřících v lavicích. Náš farář – Rudolf Zahálka to nese statečně. S nadsázkou říká: „Květná je farnost s nejnižším věkovým průměrem v okrese. Není to tím, že by bylo tolik mladé generace, ale pouze tady chybí asi tak třicítka babiček.“ Poslední pouťové mše, konané v sobotu 4. srpna se zúčastnilo 26 lidí – 9 dospělých, 13 dětí a 6 návštěvníků z Poličky. Maně jsem si vzpomněla na svého strýce na Moravě, který – a bez hrdosti - vypráví, jak v dnešní době o pouti přichází celá dědina jako „jeden muž“ do stánku Božího. Co na tom, že se zde pak objeví zase až o velikonocích a na Půlnoční... V tento okamžik potřebují prokázat svoji sounáležitost s vesnicí, s tradicemi, s historií. S vírou v Boha to nemá mnoho společného - s obecním duchem však ano.

Jako místostarostka se na problematiku dívám jinými očima než kněz, který není motivován množstvím „oveček“, ale jejich zaujetím. Řeknu otevřeně, že by mě i pouze formální zájem projevený ve významný církevně – společenský svátek v naší obci, potěšil.

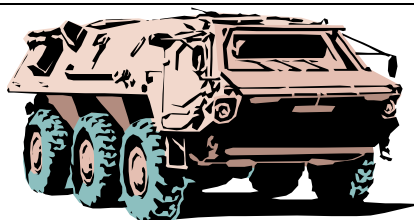
V žádném případě si netroufám někoho lámat na „věrouku“. Sama pocházím z částečně ateistické rodiny a s existencí jiného názoru jsem byla od malička konfrontována. Chápu, že někomu je zatěžko překonat ostych z neznámého prostředí a účastnit se něčeho, čemu naprosto nerozumí. Víím, že se mezi námi najdou i mnozí, kterým se přičítá překročit práh kostela z principu. Co ale nedokážu pochopit jsou ti „z nás prokazatelně věřících“, kteří se raději účastní mši někde jinde, než aby s námi „dýchali hodinu společný vzduch“. Jako

farnosti nám tudíž patří, že se zde bohoslužby konají čím dál řidčeji. Může se dokonce stát, že se kostel za pár měsíců zavře natrvalo a stane se opravdu pouhou kulisou, čníčí svou špičatou věží do modrého nebe, nad malebnou a bezbožnou Květnou.

Dvořáková

SLOVO VELITELE POSÁDKY

Dosažené úspěchy požárního družstva vojenské posádky v Květné.

Od vzniku vojenského útvaru, po odchodu Sovětské armády, procházelo požární družstvo posádky pravidelným výcvikem a bylo připravováno k prvotnímu zásahu při vzniku požáru v objektech posádky Květná.

Po nástupu do funkce „Náčelníka požární ochrany“ o.z. Kozáčka Vlastimila v roce 1993 dosahovalo požární družstvo různé úspěchy. Práce pana Kozáčka není zanedbatelná a přináší úspěchy. Musí čtyřikrát za rok, po nástupu nových příslušníků útvaru a po vykonání základního výcviku, vycvičit požární družstvo a připravit ho k provedení zásahu. Že svou práci vykonává dobře a se ctí dokazují dosažené výsledky v posledních letech.

Na počátku roku 1998 vyhlásil nadřízený velitel „Rok požární ochrany“. Na základě toho navrhl kpt. ing. Novák Luboš vyzvat ostatní útvary k „Soutěži požárních družstev“ u příležitosti tohoto roku. Návrh jsem s povděkem přijal a cestou nadřízeného jsem vyzval ostatní útvary k již uvedené soutěži. Soutěž se stala tradicí a v letošním roce proběhl již třetí ročník.

První ročník byl organizován u našeho útvaru, kde naše požární družstvo obsadilo druhé místo se ztrátou jednoho bodu na vítěze. U této příležitosti musím vyzvednout představitele hasičského sdružení v Kamenci, kteří nám propůjčili cvičební areál a byli nápomocni při organizaci vlastní soutěže.

Druhý ročník byl organizován posádkou Dobronín. Zde naše družstvo obsadilo bezkonkurenčně první místo. Vzhledem k výtečným výsledkům bylo naše požární družstvo vyzváno v roce 1999 k účasti na „Okresní soutěži hasičských družstev“ pořádané v Chotěboři. Této soutěže se zúčastnilo 32 družstev z okresu Havlíčkův Brod. I v této soutěži naše družstvo nezklamalo a umístilo se na 14. místě. Vzhledem k obsazení profesionální soutěže považujeme toto umístění za úspěch.

Třetí ročník byl pořádán vojenským útvarem v Litoměřicích. I z této soutěže přivezli příslušníci požárního družstva pod vedením pana Kozáčka první místo a putovní pohár.

Vycvičenost požárního družstva není dokazována pouze výsledky v uvedených soutěžích, ale i v běžném životě útvaru. Například v letech 1998 a 1999 bylo provedeno celoposádkové cvičení se zaměřením na likvidaci požáru v technickém prostoru. Toto cvičení bylo provedeno v součinnosti se Záchraným hasičským sborem v Poličce a ve Svitavách. V těchto cvičeních dosáhlo naše hasičské družstvo dobrých výsledků a uznání od profesionálních hasičů.

Z uvedených výsledků mohu konstatovat, že hasičské družstvo posádky je dobře připraveno k provedení prvotního zásahu v případě vzniku požáru v prostorách vojenského útvaru Květná.

Domnívám se, že všechny tyto úspěchy hasičského družstva dávají i jakousi jistotu všem, kteří žijí v Květné, která je nejbližší obcí našeho útvaru. Jsem přesvědčen, že i vědomí o tom, že v blízkosti Vašich obydlí se nachází dobře vycvičené hasičské družstvo, které v případě nutnosti umí profesionálně zasáhnout a tím přispět k likvidaci případného požáru, není zanedbatelné.

Jsem hrdý na naše vojáky, kteří umí takovýmto způsobem reprezentovat náš útvar nejen mezi vojáky, ale i na veřejnosti.

Svědčí o tom i vystoupení vojenské jednotky na pouti v Květné dne 13.8.2000. Jednotka pod vedením podpraporčíka Kozla předvedla část svého vojenského bojového umění „MUSADO“ a část sebeobrany proti útočníkům s nožem, sekerou nebo tyčí. Jednotku připravil podpraporčík Heřman, ale protože byl v době vystoupení na řádné dovolené, tak se s jednotkou předvedl již zmíněný podpraporčík Kozel. Jsem přesvědčen, že vystoupení vojáků ovlivní váš pohled na zdejší posádku v tom lepším světle.

Samozřejmě nejsou vojáci základní služby všichni stejní a jsou mezi nimi i tací, na které hrdý být nemohu, ale to by bylo na další článek a sice ne už tak optimisticky laděný.

velitel posádky
pplk. ing. Alfons Tomášek

ROZHOVOR

S fotbalistou Petrem Chalupníkem, květenským rodákem

Nyní dvaatřicetiletý fotbalový útočník Petr Chalupník se narodil Janě a Zdeňkovi Chalupníkovým jako jejich druhorozený syn. Až do příchodu sovětských vojsk rodina bydlela v dvojdomcích u vojenské posádky. Odtud se museli kvůli vojenské invazi v roce 1972 odstěhovat do Poličky. V Květné ve vsi zůstali jejich prarodiče.

Vyrůstal jsi v Květné na polosamotě. Ovlivnilo tě to nějak?

Žil jsem tady jen krátce, ale vzpomínám si na báječnou volnost pohybu, která se ve městě neopakovala. Rodiče se sem po roce 1990 vrátili a já je rád navštěvuji, protože tu venkovskou svobodu znovu cítím a prožívají ji zde i moje děti.

Byl jsi už od mládí sportovní talent?

To zní příliš sebevědomě, ale faktem je, že si mě do své sportovní třídy na základní škole v Poličce vybral vášnivý tělocvikář Miloslav Červ. Chodil jsem tam s nejnadanějšími kluky svého věku. Byli jsme sice trochu lumpové, ale škola nás vysílala na různé sportovní soutěže a svými úspěchy jsme si u učitelského sboru žehlili svoje poklesky. Oni sportovci bývají trochu výbušnější.

Kdo tě přivedl k fotbalu a po kom jsi zdědil tak vyhraněnou orientaci?

Na trávník mě přivedl můj brácha Zdeněk, když mi bylo pět let. A fotbalové geny mám pravděpodobně po strejdovi Jirkovi Chalupníkově. Jako první trenér mě dostal do rukou pan Švanda. Byl to můj velký vzor. Tady někde to asi začalo.

Umíš prohrávat?

Jasně, že mě každá prohra štve, ale i motivuje k lepšímu výkonu. Naučil jsem se tím netrápit a poučit se z chyb. Nikdy jsem nebyl vzteklý chlapeček válející se na trávníku.

Jsi vysloveně zaměřený na kolektivní sporty, nebo bys dokázal zazářit i v něčem jiném?

Jsem takový všeueměl. Každý sport je pro mě výzva. Kromě krasobruslení jsem snad zkusil všechno, ale kopaná zvítězila na celé čáře. Baví mě stolní tenis, plavání, hokej, jízda na kole...

Na jakou nejvyšší metu ve sportu jsi dosáhl?

Hrál jsem v řadě klubů, ale za nejsvětější dobu své kariéry považuji působení v Motorletu Praha. Hrál jsem zde druhou ligu dorostu a druhou ligu mužů. Přítrž mému vzestupu udělala vojna. Neměl jsem správné známosti, abych se dostal do Dukly a dva roky odpočinku v Bruntále se na mě podepsaly, i když i zde jsem hrál okresní přebor. Ale návrat po vojně byl těžký.

Pověz nám něco o Motorletu.

Do tohoto klubu jsem vstoupil náhodou. Vybral si mě trenér Kasal. Stačilo mu vidět dva mé tréninky v dorosteneckém klubu ve Vysokém Mýtě a Motorlet mě „koupil“. Hráli jsme proti věhlasným mužstvům – dorostu Slávie, Sparty, Dukly....byla to skvělá škola. Po vojně jsem se do Motorletu vrátil a vybojovali jsme postup do České fotbalové ligy. Tam jsem se udrželi pouhý jeden rok. Na to přišly problémy s trenérem a já odešel do Admiry – Kladno, kde mě trénovaly známé fotbalové osobnosti Cipro a Dejmal. Hostoval jsem také v Blšanech. Myslím, že jsem se ani tady neztratil, ale skvělý rozjezd tentokrát zastavilo zranění – zlomenina nártní kůstky.

Nyní hraješ v zahraničí. Je kopaná „za čarou“ v něčem odlišná?

Ano, jsem útočníkem rakouského Bad – Hal. Dojíždím do něho dvakrát týdně, jednou na trénink, podruhé na zápas. Je to 300 kilometrů a kdyby mi klub neplatil jízdné, nemohl bych v něm hrát. Fotbal má samozřejmě i svoji finanční stránku. Když se zápasy v Rakousku daří, je to malé přilepšení do rozpočtu. Ale zahraničí je i tvrdé. Musíte vyhrávat, jinak o hráče a o klub fanoušci ztratí zájem. Já si zatím sportovně vedu dobře. Ve třech utkáních jsem dal šest gólů, což je celá polovina ze všech branek. Klub má velké šance na postup a moje pozice v něm je více než dobrá.

Fanoušci jiní nejsou, snad jen, že se v Rakousku kolem každého klubu vytváří fan-klub. Ten také z větší části financuje odměny hráčů a posilování klubu o nové tváře. Neexistuje, jako u nás, jeden velký sponzor, ale je mnoho menších. Velkou měrou se do kopané vkládá město.

Není to náročné, dojíždět takovou dálku?

Uvažuji, že takhle budu hrát asi ještě půl roku. Pak bych chtěl s aktivním fotbalem skončit a věnovat se tréninku dětí. Mám tříletého syna Ondru, ve kterém vidím svého nástupce. I má šestiletá dcera Petra je sportovně nadaná. Profiluje se jako schopná atletka.

Co ti sport dal?

Kromě několika zranění a potíží, jak skloubit zaměstnání, fotbal a děti, mi poskytnul především radost a seberealizaci. Fotbal, provozovaný na poloprofesionální úrovni, přinese i určité finanční zhodnocení vynaložené námahy, i když to rozhodně není hlavní motiv, proč ho mám tak rád.

Děkuji za rozhovor a přeji úspěch ve výchově mladé generace

Připravila Dvořáková

SEZNAM KLUBŮ ZA KTERÉ PETR CHALUPNÍK HRÁL:

KLUB	SOUTĚŽ
TJ SPARTAK POLIČKA - dorost	Krajský přebor dorostu
TJ VYSOKÉ MÝTO – dorost	Druhá liga dorostu
MOTORLET PRAHA – dorost a muži	Druhá liga dorost a druhá liga muži
TJ BRUNTÁL – muži (vojna)	Okresní přebor
KRAB-HAUS PRAHA	Pražský přebor
ADMIRA PRAHA	Pražský přebor – divize ČFL
TEREX Kladno	Druhá liga
BAD – HAL (Rakousko)	Klubový fotbal – úroveň I.A třídy

KVĚTNÁ NENÍ NUDNÁ

Letní areál Květná

Již druhým rokem po rekonstrukci sportovně – kulturního areálu probíhá jeho využívání. Po loňském otevření diskotékou pro děti a dospělé, vystoupení skupiny Kamelot a pouťovou zábavou se v něm letos rozběhla činnost naplno. 30. Dubna jsme upalovali čarodějnice, 20. Května měřili svoje síly hasiči, 4. Června jsme slavili den dětí. Od 1. Července pořádá SDH diskotéky, každé pondělí otvírá stánek s občerstvením a vyvrcholením byla Vavřinecká pouť.

Je škoda, že hasičům nepřálo počasí. Na většinu diskoték bylo zima a přšelo. Přesto žádná diskotéka nebyla zrušena a vždy se našlo pár nadšenců, kteří si navzdory počasí přišli zatancovat a pobavit se.

Na pouť k nám přijely kolotoče. Od středy bylo otevřeno občerstvení, v pátek proběhlo soutěžní klání folkových a trempsých skupin a jako hlavní host večera vystoupila skupina Kamelot, v sobotu hrála k poslechu a tanci skupina ABC za Svitav, v neděli přijel kouzelník, děti se mohly vyřádit na

kolotočích, houpačkách, zastřílet si na střelnici nebo projet se na koni. Také vojáci z místní posádky přispěli a připravili si pro děti ukázky bojového umění. Myslím si, že se nám letošní pouť vydařila a že si každý mohl z naší nabídky vybrat.

Kromě zábavy se na „Ranči“ také pilně pracovalo. Hasiči vyměnili starý plot za nový, menší prodejní budka dostala novou střechu, WC nový „kabát“. Pokud ukáže počasí svoji lepší tvář, zakončíme letošní činnost v areálu cyklistickou soutěží pro děti a diskotékou.

Přeji všem, kteří se podíleli na letošních akcích, do příštího roku hodně sil, elánu a hlavně lepší počasí.

Martina Holanová

O houbaření a houbách v Květné

Letošní uplakané léto přálo houbařům. Nosili z květenkých lesů plné košíky. Že jste letos ještě na houby nestihli? Nevadí, zkuste to teď na podzim.

Máte ostrý nožík, koš, či pevnou kabelu? Tak si ještě obujte pevné boty nebo holínky, abyste si nesmáčeli nohy od rosy a také si je ochránili před zmijím uštknutím. Zmijí je tu dost, ale pozor, nezabíjet, jsou chráněné.

A jdem! Hupky, hupky přes koleje a jste v lese. Samozřejmě, že v tom skoro ranním, provoněném, vlahém. Nádech...hm...to to voní! A oči na stopky! Žádný úprk, zvolnit krok. Ale, copak se to bělá v mechu u zetlelého pařezu? Klekáte, pohladíte houbu po hlavičce, odkryjete mechovou příkrývku a vaše srdíčko zajásá. Krásný hříbek! Opatrně vykrouťte houbičku, abyste neporušili podklad ve kterém byla ukryta. A dolík pěkně zaděláte, aby podhoubí sluníčko a vítr nevysušovaly.

Hříbeček či jinou houbu kousek dál od místa nálezu oškrabáte a vše po sobě uklidíte pod jehličí. Přece nechcete oznamovat všem dalším houbařům, že tam je to místo, kde mají hledat, šlapat, hrabat. A tam, kde jste oškrabky zahrabali, možná příští rok najdete houbičku další. Kráčíte pomalu dál. Ohlížejte se i za sebe a do stran. Určitě najdete další a další. Staré plodnice hub nechávejte v lese. K jídlu nejsou příliš vhodné. V lese však vypráší výtrusy a za příznivých podmínek vyrostou nové podhoubí a houby. Třeba muchomůrky červené. Jsou krásné, ztepilé a rostou ve velkých rodinách. Jako správný houbař je obejděte, neničte tu nádheru. Po vás budou těšit i další návštěvníky lesa.

Ale, ale, co to! Někoho bolelo břicho, či břicho a nezahrabal po sobě. Fuj, fuj! Znechuceně obcházíte lidské lejno. Zahrabávat! To ví i leckterá zvířata. My jsme lidé! Pomalu či rychleji procházíte smrčiny, březiny, bořiny, mýtiny a houštiny. Váš košík se utěšeně plní hříbky, suchohříby, strakoši, klouzky, kozáky, růžovkami, křemenáči a jinými houbami. U nás v Květné rostou i houby vzácné, doporučené k ochraně. Například kozák červenající, kozák bílý, kozák

hnědý. Že už máte plný košík? Tak ještě smrkovou větvičku a jistě sklídíte uznání a obdiv od všech houbařů, které potkáte a pochvalu doma.

A ještě předpis, aby toho bylo hodně a chutnalo to všem teplé i studené a nedalo to moc práce:

HOUBOVEC:

Potřebujeme: 8 rohlíků (čerstvých, včerejších), 1 l mléka, 4 vejce, tuk (sádlo), houby, uzený bůček nebo uzené, cibuli, česnek, majoránku, pepř, sůl.

Nakrájené rohlíky spaříme horkým mlékem. Na sádle a cibuli podusíme houby. Do spařených rohlíků dáme dušené houby, 4 vejce, nakrájené uzené maso, česnek a všechno zamícháme. (Ochutnáme.) Kašovitou směs nalijeme na sádlem vymazaný plech a pečeme asi 45 min. Podáváme se zeleninovým salátem (rajčatovým, okurkovým, míchaným).

Dobrou chuť!

Anna Švecová

25.červenec 2000. Košík plný „praváků“ předvádí šťastný sběrač Bohumil Švec. Největší hřib vážil úctyhodných 760 g.

Co se válí u cesty

Mnozí mne jistě vídávají, jak proháním svoje kolo ráno do práce a odpoledne zase domů. Díky tomu si troufnu říci, že na cestě mezi Květnou a Poličkou důvěrně znám snad už každý kámen. Proto neuniknou mé pozornosti lečjaké změny kolem silnice. Z počátku mně docela rozčilovalo, později už spíš jen mrzelo, když jsem viděl, jak se tu povaluje další pneumatika, tam láhev od oleje, a že tady někdo dokonce „zapomněl“ tašku nebo pytel odpadků.

To ale asi není pro nikoho novinkou. Mnohý zabručí pod vousy „prasata“. I když si troufnu pochybovat, že by ta růžovoučká předzvěst šunky, měla něco společného z podobným chováním. Napsat tento článku mne přiměla až jedna věc. Krátce před prázdninami si to uháním domů a věřte nebo nevěřte, v příkopě ležela kniha. Ano válí se tam leccos, tak proč ne zrovna kniha. Když jsem se asi za dva dny opět vracel domů o něco dále ležela kniha další. To mne, jako bývalého knihkupce, nemohlo nechat v klidu. Zastavil jsem, abych zjistil, co že je to za literární skvost. Musel jsem se smát, když jsem zjistil, že v řadě jako první leží knížka o zdravé výživě a o něco dále jakási příručka na hubnutí. Její majitel pravděpodobně nejprve prostudoval zásady správné výživy, a jak se zdá, si je brzy osvojil. Díky tomu se mu podařilo asi nějaké to kilo shodit a proto se mu stala nepotřebnou i kniha nabízející rady pro hubnutí, která v zápětí neskončila také příliš slavně. Důležité pro něho bylo, že tyto příručky splnili své poslání.

A proto vás prosím. Až se vám podaří upravit svou životosprávu a budete--li po tom toužit, i shodit nějaké to kilo, neházejte knihy do příkopu, ale nabídněte je třeba do antikvariátu nebo poradně pro otlilé. Nabízí se ještě jedna možnost, nabídnout knihu přímo nějakému tloušťíkovi, ale pozor, abyste se nesetkali s nepochopením své dobré vůle.

Stanislav Větrovský

RADÍME

Už nikdy s nudlí u nosu

Léto se chýlí ke svému konci a blíží se doba plískanic, dešťů, větrů, zkrátka za dveřmi je podzim a za ním hned v závěsu zima. Se zhoršujícím se počasím se k nám stěhují i nejrůznější nemoci. Jednou z nejčastějších je nachlazení.

Virů způsobujících nachlazení je asi dvě stě. Pokud náš imunitní systém dobře funguje, dokáže se s nimi rychle vypořádat. Pokud ne, napadnou viry oslabený organismus a usadí se na sliznicích. Sliznice se zanítí, oteče a začne vylučovat hlen. Ten pak způsobuje smrkání a kýchání, které nám tolik znepríjemňuje život.

Pokud si chcete zimu užít, máme pro vás několik rad, jak nejlépe vyzrát na rýmu a kašel.

- Udržujte nohy v teple – teplota nohou ovlivňuje dýchací cesty. Je-li vám zima, sliznice se nedokrvují.
- Dbejte na vhodnou pokojovou teplotu – čím je teplota vyšší, tím klesá vlhkost vzduchu, sliznice vysychají a jsou náchylné. Ideální teplota je do dvaceti stupňů, vlhkost 20-30 %. Často větrejte.
- Přiměřeně se oblékejte – neměli by jste se potit, ani trást zimou. Více vrstev oblečení umožňuje přizpůsobení se okolní teplotě.
- Jezte vitamíny – preventivně působí vitamín C, imunitní systém posiluje vitamín E. Vhodná je pestrá strava. Živočišné tuky, cukry a bílá mouka imunitní systém oslabují.
- Otužujte se – aspoň jednou týdně by se mělo tělo pořádně zapotit. Pak si dejte horkou sprchu a po ní studenou. Střídání teplot je důležité – tkáň se prokrví a připraví váš organismus na teplotní rozdíly mezi přetopenými místnostmi a studeným vlhkem venku.
- Myjte si ruce – všude pochodují armády bacilů – v dopravních prostředcích, na klikách dveří apod. a tam dokáží přežít až tři hodiny.

A když vás svědí nos?

- Dejte si teplou lázeň na čtvrt hodiny
- Dobře se oblečte a vypijte hrnek lipového nebo bezového čaje s medem
- Vlezte do zahřáté postele, vypořte se, převlečte do suchého a znovu do peřin
- Horečku je lépe zbytečně léky nesrážet, protože teplotu 39°C viry nepřežijí
- Odkašlávání usnadní čaj z tymiánu, fenyklu nebo listů podbělu (horké mléko s medem uvolňování hlenu zabraňuje)
- Na bolení v krku kloktejte vlažný šalvějový čaj – pastilky a kloktadla naruší dlouhodobě sliznici a ta je pak náchylnější k infekci

VYPRÁVĚNÍ Z CEST NAŠICH OBČANŮ

Velký vandr - pokračování

Brzdy zaskřípěly a my jsme si mohli říci: „Jsme ve Věčném městě“. Ale hned po příchodu do nádražní haly se naše povznesené rozpoložení rozplynulo. Zhluboka jsme se nadechli a v hlavě se ozvalo jediné. „Babylon“! Alespoň mně to tak připadalo. Valící se davy lidí, každý mluvil nějak jinak, každý někam spěchal, do toho Italové vytvářeli dojem že polovina nádraží se chystá mezi sebou poprat. Omyl! Pouze spolu mluvili. Na nic jsme nečekali a nádraží jsme nejkratší cestou opustili. Jak nás ještě ve Vídni poučil jeden pan profesor, hledali jsme číslo autobusu, který nás měl dovézt až na Náměstí sv. Petra. Zde, musím přiznat, že jsme po ohledání naší finanční hotovosti ani mnoho nezaváhali a rozhodli jsme se pokusit osud a jet, jak se říká „na černo“.

Vše dobře dopadlo a po dvaceti minutách jsme vystoupili. Pohled, který se nám naskytl, se mi ještě nyní, po deseti letech, nesnadno vyjadřuje. Mohutná a překrásná Basilika sv. Petra zahalená paprsky dopoledního slunce nás přímo nutila zůstat stát a jen tiše přemítat, co vše tato místa viděla, kolik lidí zde prošlo před námi, kolik smutků i proseb vysílali mnozí k nebi od oltářů tohoto chrámu. Tudy procházel průvod Druhého Vatikánského koncilu, tady zaznělo ono: „Nebojte se!“ současného papeže po jeho zvolení hlavou katolické církve, a zde byl na něho později spáchán atentát. Zde zaznívá jeho známé oslovení „carissimmi fra sotelli“, které jsme tolikrát slyšeli v rozhlase. Asi bychom zde vydrželi ještě nějakou chvíli, ale bylo nutné se postarat o nějaké místo na přenocování. Postup byl docela stejný jako ve Vídni. Asi tak deset minut chůze od Svatopetrského náměstí je ulice Via delle Fornaci, kde je český hotel Velehrad. To byl pro nás určitý záchytný bod.

Najít ho byl poměrně malý problém a zeptat se po páteru Dittrichovi byl problém ještě menší. Přišel prošedivělý pán s milým úsměvem a zeptal se nás, co bychom potřebovali. Máme vás pozdravovat od pátera Horníka z Opatova, usmívali jsme se i my na něho. „Tak jste se přijeli podívat do Říma?“ zněla zkoumavá otázka. Opět jsme s úsměvem přikývli a páter Dittrich se nás přímo zeptal. „A kde tady budete?“ Po pravdě jsme odpověděli, že ještě nevíme a jemu bylo jasné, proč jsme vyhledali právě jeho. Nechte si tady batohy, jděte si prohlédnout město a večer přijďte. Do rána vás tu nechám a pak se uvidí. S radostí jsme jej poslechli a vyrazili do ulic. Jelikož jsme nevěděli, co nás bude čekat druhý den, chtěli jsme se samozřejmě podívat hlavně ke sv. Petru. Ovšem chybička se vloudí. Když jsme dorazili ke vchodu do baziliky, začal si hlídač až příliš prohlížet naše trička a kraťasy. Dělali jsme jako by nic, ovšem jeho

pozornosti jsme neunikli. „Siniore non stupato!“ Jeho prst ukazující na tabulku u vchodu nám jasně dával najevo, že takto oblečení dovnitř nesmíme.

Tady se asi patří vysvětlit, že podobné nařízení nás provázelo ve všech větších kostelech po celé Itálii. Není to nějaký prázdný výmysl, ale vše vychází z úcty k daným místům. (Od té doby jsme vždy v batohu měli dlouhé kalhoty, které jsme si mohli kdykoliv natáhnout na kraťasy). Po nuceném odkladu prohlídky jsme se tedy vydali jakousi městskou čtvrtí, kolem krásně kvetoucích zahrad, až na vrcholek Gianicolo, tyčí se nad městem. Na jeho vrcholku je pomník císaře Viktora Emanuela, sjednotitele Itálie, ale hlavně je zde krásný výhled na město se všemi jeho památkami, které nám zatím ještě mnoho neříkaly. S chutí jsme chvilku poseděli před jevištěm pouličního divadla, kde ač jsme nerozuměli, pochopili jsme děj poměrně snadno.

Pomalou se přibližoval večer a my jsme se loudali kolem hradeb Vatikánu směrem k hotelu. U brány jsme neodolali a vyfotili si parádní uniformy příslušníků švýcarské gardy, která střeží Vatikánský stát. Vrátili jsme se do hotelu a tam na nás čekala milá zpráva, že se p. Dittrichovi podařilo vymyslet pro nás ubytování na několik dnů a že tím pádem budeme mít na další prohlídku Říma ještě dost času. Popisovat vše co se v Římě dá za týden vidět by dalo na několik dalších pokračování. Chtěl bych se s vámi podělit alespoň o dva z mnoha našich zážitků.

Nesporně neopakovatelným pro mě byl vstup do Svatopetrské baziliky. Již patřičně oblečení, jsme se do ní vypravili druhý den našeho pobytu ve věčném městě. Popsat slovy ten pocit když vstupujete do zšeřelých prostor velechrámu, je velmi nesnadné. Každé místečko k vám nějakým způsobem promlouvá. Hned od vchodu je vidět barevné okno, kde je Duch Svatý vyobrazen jako holubice, a které je dílem českých sklářů. O pár kroků dále se zastavujeme u Michelangelovy Piety, v tichu postáváme v kapli Svatého Kříže. Symbol smrti, držící v ruce přesýpací hodiny na hrobu jednoho papežů, nutně vede k zamyšlení o pomíjivosti času. Když jsme stanuli před hlavním oltářem, pod kterým je hrob sv. Petra, jako bych slyšel slova evangelia: „ Ty jsi Petr to je skála.....“ Po projití hlavní lodi se dostáváme ke vstupu do papežské hrobky. Zde opět míváme náhrobky se jmény nám dobře známých papežů, Pia X, Jana XXIII, Pavla VI, Jana Pavla I a mnoha dalších. Je zde i hrob našeho českého kardinála Josefa Berana, kterého mnozí pamatují a který byl z vlasti vyhnán komunistickým režimem. Dlouho se dá tiše sedět a jen přemýšlet, ale to lze jen těžko vtisknout do slov. Potkáváme zde příslušníky všech národů a barev pleti. Je to nesporný důkaz toho, že tento chrám je centrem církve na celém světě.

Před odjezdem z Říma se nám ještě naskytla příležitost, zúčastnit se generální audience u papeže Jana Pavla II. Opět lze těžko popisovat atmosféru vládnoucí v audienční síni, speciálně zbudované právě k setkávání poutníků s hlavou katolické církve. Bouřlivé přivítání toho stárnoucího přihřblého muže, který svým duchem překonává propasti mezi lidmi, i celé kontinenty. Jeho

mírně roztřesené ruce, ale pevný a silný hlas, vyzývající všechny shromážděné k odvaze konat a prosazovat dobro ve světě.

Nabiti dojmy jsme naposledy opustili naše útočiště a opět se po týdnu vrhli do ruchu nádraží, odkud nás vláček odvážel do Spoleta a potom dál do....., kdo ví.

Dokončení příště.
Stanislav Větrovský

ZÁBAVA

??? POVÍDKA SE SKRÝVAČKOU ???

Procházíme se po Květné a jak tak jdeme dědinou kolem chalup, najednou jsme si uvědomili, kolik krásných českých jmen mají její obyvatelé. A tak nás napadlo pokusit se napsat krátkou povídku, ve které použijeme jejich jména. Kdo jich najde 25 ?

Tři kamarádi se rozhodli, že půjdou na výlet. Všichni byli šikovní řemeslníci: jeden švec, druhý bednář, třetí kotlář. Vzali si s sebou pár korun a marek a vydali se na cestu. Nejdříve šli přes louku, samá kostřava a jílek, pak přes pole, brázda – nebrázda, také lesem a nedaleko se tyčil svojanovský hrad, kde právě místní hudec troubil poledne. Bylo horké počasí a každý z nich se škvařil ve vlastním potu. Výlet se jim zdál již příliš dlouhý.

„Nejraději bych se navrátil,“ povídá jeden, „ale nevím, kudy.“

„Tak se budeme muset zeptat,“ odpovídají kamarádi.

Najednou se před nimi objevil nějaký chalupník, na sobě hladký, krátký kabát a vedle něj se pásal statný beran. Švec na něj jukl: „Kudy že do nejbližší hospody?“

To bys musil trochu dolejš,“ povídá děda a motyčka v jeho ruce ukazuje směr, kudy se vydat.

Vydali se tady směrem, který jim stařík ukázal. Nad nimi poletovali ptáci, tu špaček, tu straka. Přes cestu prchal mladý jelínek. Bednář si původně myslel, že je to kozel. Chvilí se s kamarády hádal, ale když

viděl, že trvají na svém, byl zase pokorný. To už však byli na místě a na stole v hospodě na ně čekala vytoužený korbel vychlazeného piva.

Pavel a Mariána Hamáčkovi

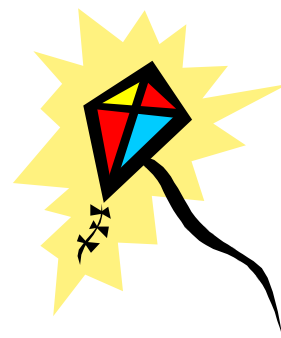
Děkujeme za vtipný příspěvek, a těm, kteří se v místním obyvatelstvu tolik neorientují jsou k dispozici správné odpovědi. My v redakci jsme dokonce objevili jmen 26. Najdou manželé Hamáčkovi to poslední, které se jim rafinovaně do textu vloudilo ?

Bednář, Beran, Brázda, Dlouhý, Dolejš, Hladký, Hudec, Chalupník, Jelínek, Jílek, Jukl, Korbel, Kotlář, Kozel, Krátký, Marek, Motyčka, Musil, Navrátil, Pokorný, Prchal, Straka, Svojanovský, Škvařil, Špaček, Švec

DĚTSKÝ SVĚT

At' žije podzim

Ne každý bude asi sdílet mé nadšení a tak řekněme tedy: „At' žijí podzimní radovánky“. K nim zajisté patří draci. Možná, že i v Květné proběhne drakyjada a tak toho, kdo si chce svého draka vyrobit, bych rád inspiroval malým návodem.

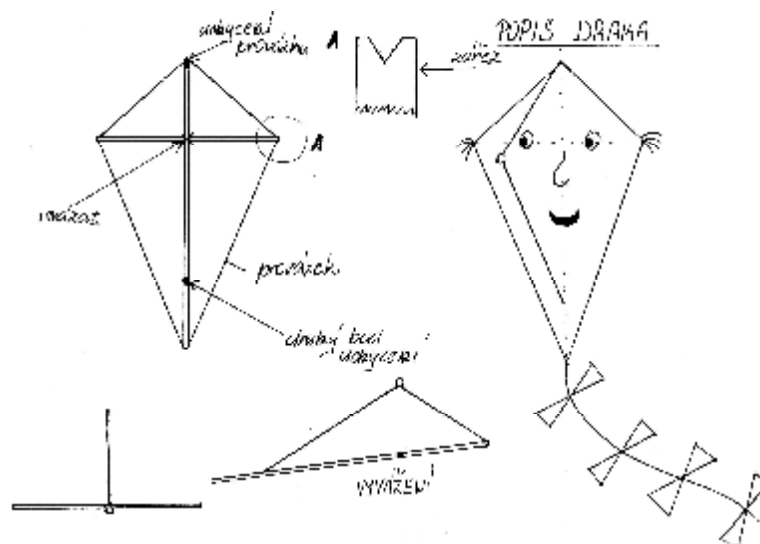
Budete potřebovat dvě lišty silné asi 10 x 10 mm a dlouhé alespoň 80 cm. Mohou být samozřejmě i delší. Delší lištu ponecháme celou, a z druhé odřízneme asi polovinu z původní délky, to je v našem případě asi 40 cm. Na obou koncích lišt uděláme malý zářez, kterým později povedeme provázek. Obě lišty pevně svážeme a to tak, že překřížení bude asi ve třech čtvrtinách délky delší lišty. Potom natáhneme kolem dokola kostry provázek, tak jak ukazuje obrázek.

Kostru přiložíme na papír, kterým budeme draka potahovat, a obkreslíme jeho tvar s tím, že necháme asi dva centimetry navíc k přeložení a přelepení provázku. Pomalovat si draka podle vlastní fantazie zvládne jistě každý. Důležité je před prvním startem draka patřičně vyvážit. Na obou koncích delší latě připevníme provázek, tak jak ukazuje obrázek. Na něj je nejlepší umístit kroužek, ke kterému později uvážeme provázek, na kterém bude drak upoutaný a to tak,

aby bylo možné kroužkem posunovat. Když potom pověsíme draka za kroužek, měl by zůstat v rovině, pouze mírně nachýlený k ocasu. Toho dosáhneme posouváním kroužku, a k vyvážení do stran nám poslouží větší či menší trásně připevněné ke koncům kratší lišty.

Nakonec zbývá ocas, který by měl být asi třikrát delší než je výška draka. Jeho délku lze ještě upravit při zalétávání draka. Přeji vám příznivý vítr a hodně radosti z létání.

Větrovský

Znáte názvy „výročí svatby“ ?

Sem – tam se i v naší vesnici „přihodí“, že se najde pár, který i přes mnohá varování zkušených ženáčů strčí hlavu do chomoutu. Jestli dělají dobře, to posoudí každý sám přesně ve znění hesla: „Podle sebe soudím tebe.“ Přesto by se těm šťastným následující stupňovaný sloupec „manželského blaha“ mohl hodit. Lze ho použít jako návod na zpestření do všedních kolejí upadajícího manželského svazku, popřípadě také ke zruinování rodinného rozpočtu. Ti, v partnerském svazku méně spokojení, necht’ ho se stoickým klidem přeskočí a svoji námahu a pozornost obrátí jinam – třeba na drahou polovičku. I bez darů přeci může být mezi dvěma lidmi pohoda.

- ZELENÁ** – slaví se během prvního roku po sňatku, každý měsíc v den svatby. Darují se obvykle květiny.
- MOUČNÁ** – připomíná se jí první výročí svatby. Zvykem je dávat předměty domácí potřeby.
- MĚDĚNÁ** – po sedmiletém manželství. Vhodným darem jsou předměty z kované mědi, měděná bižuterie, nádobí.
- RŮŽOVÁ** – desáté výročí. Manžel má darovat ženě krásnou kytici růží.
- NIKLOVÁ** – slaví se dvánáct let po uzavření sňatku. Daruje se poniklované nádobí a příbory.
- SKLENĚNÁ** – přichází na řadu po patnácti letech. Darem jsou věci ze skla.
- PORCELÁNOVÁ** – slaví ji manželé, kteří spolu prožili dvacet roků. Dává se porcelánový servis – vždyť ten, který kdysi dostali jako svatební dar, se už dávno jistě rozbil.
- STŘÍBRNÁ** – dvacet pět let společného života potvrzuje, že manželský svazek je dostatečně odolný vůči životním zkouškám, ušlechtilý jako stříbro. Proto i dárky jsou ze stříbra.
- PERLEŤOVÁ** – slaví se třicet let po sňatku. Zvykem je darovat výrobky z perleť, která nešedne, stejně jako ani po tolika letech nezešedly vztahy mezi manželi.
- LNĚNÁ** – toto výročí připomíná třicet pět let společného života. Při něm se manželům dávají předměty domácí potřeby.
- RUBÍNOVÁ** – Přichází po čtyřiceti letech. Muž dává ženě prsten s rubínem, kamenem barvy krve.
- ZLATÁ** – slaví se po padesáti letech. Pozvaným nepřijde lacino, předpokládají se dary ze zlata nebo pozlacené ozdoby.
- BRILIANTOVÁ** – platí pro ty šťastlivce, kteří spolu dokázali žít šedesát let a odolávat všem bouřím života tak pevně, jako briliant.
- Převzato z Koclířovského zpravodaje

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

SVATBA

*Dne 26. 8. 2000 si na Městském úřadě v Poličce řekli své ano
naši dva občané –*

Jana PRCHALOVÁ a Andrej PAUK

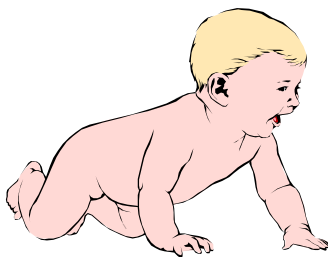
GRATULUJEME NAŠIM JUBILANTŮM

1. 7. 2000 60 let Jiří RYCHLÝ
13. 7. 2000 55 let Jan NAVRÁTIL
14. 7. 2000 60 let KORBELOVÁ Anna

*Všem oslavencům přejeme především pevné zdraví, klid a pohodu v kruhu
rodiny a přátel, a také velkou porci radosti ze života.*

VÍTÁME NOVÉ KVĚTEŇÁČKY

*Matěje HAJSKÉHO z č.p. 111
narozeneho 3. 8. 2000*

Rodičům chlapečka blahopřejeme a přejeme hodně trpělivosti a lásky ve výchově.

Dv

*****

Poděkování:

Starosta obce děkuje brigádníkům: **Tomáši Prchalovi, Jiřímu Burešovi, Jiřímu Svojanovskému, Zdeňku Zinkovi, Danielovi Sýsovi, Jiřímu Navrátilovi, Miroslavu Šíchovi, Radkovi Nedělovi, Jiřímu Fuchsovi, Josefu Strakovi a Zdeňkovi Dlouhému** za účinnou pomoc jak při úpravách areálu před hlavní letní akcí, tak i za čas, který věnovali pravidelnému provozování stánku s občerstvením.

Díky náleží i všem, kdo se nějakou pomocí podíleli na zdárném průběhu Svatovavřínecké pouti: panu **Matějkovi a Juklovi** za dodání zvěřiny pro slavnostní jídelníček, paní **Beranové** za přípravu skvělého srnčího guláše a všem obsluhujícím v třídením pouťovém maratónu za ochotu a obětavost.

Největší díl díky patří panu **Janu Navrátilovi** za uspořádání druhého ročníku soutěže „Květenké country“, které finančně zajistil a svojí zarputilostí dovedl ke zdárnému konci.

Poděkování patří i vojákům místní posádky za připravený program na Svatovavříneckou pouť a jejich velitelům za jeho pečlivý nácvik a ochotu je pro obecní slavnost z kasáren uvolnit.

Dv

Oznámení:

Cvičení pro ženy a dívky znovu začíná. Přijďte si protáhnout tělo a zformovat figuru každé pondělí a čtvrtek od 18.30 do 19.30 hodin. Předcvičuje Martina Holanová.

Rozloučení se sezónou se uskuteční 16. září v našem kulturně společenském areálu. Odpoledne začne programem pro děti. Na připravené dráze si mohou

ověřit svou zručnost při jízdě na kole. Po soutěži bude následovat **diskotéka** pro děti a od 20.00 hodin pro starší a dospělé.

Srdečně zve SDH,ZŠ a OÚ

Drakyjádu uspořádá základní škola - zatím v nepřesně určený den a hodinu, ale jistě za silného větru a v měsíci říjnu.

Nezaměstnanost v obci k 31.7. 2000 – Květná 16,94 % - suverénně na Poličsku vede. Nezaměstnaných je 11 žen a 10 mužů.

Dv

REKLAMA

VICTORIA pojišťovna – tichá a spolehlivá

R.: Pojišťovna VICTORIA? O takové jsem ještě neslyšela.

PP: To je mi líto, ale nikdy není pozdě se o ní něco dovědět. Pojišťovna VICTORIA byla založena v Německu v roce 1853 – bude nám tedy již 150 let! Za „první republiky“ byla jednou z nejúspěšnějších pojišťoven v Československu. Je dnes druhou největší německou pojišťovnou a je zastoupená v 15 zemích.

Klade největší důraz na kvalitu poskytovaných služeb a jejich cenovou dostupnost. Dále na rozsah pojistné ochrany, pojistného plnění a podílů na zisku. Svou tradici získala pojišťovna zejména individuálním přístupem ke každému zákazníkovi.

R.: Zmiňovala jste se také o bezplatném poradenství...

PP: Ano. Poskytneme zájemcům i bezplatnou odbornou poradenskou službu.

R.: Konkrétní nabídka je pravděpodobně záležitostí osobního kontaktu. Ale přece: Je něco, čím by jste mohla přiblížit cenovou dostupnost?

PP: Jedním z „balíčků“ připravených pro klienty je pojištění domácnosti. To znamená, že klient, který má u pojišťovny VICTORIA pojištěnou domácnost, má 70 % slevu na pojištění odpovědnosti v občanském životě!

Pro ty, kdo jezdí do zahraničí, je velmi výhodné pojištění léčebných výloh v zahraničí.

R.: Můžete být konkrétní?

PP: Pojistné při krátkých cestách do zahraničí činí 18 Kč na den. Ti, co jezdí do zahraničí často, mají dlouhodobý tarif na celý rok 500 Kč pro celou Evropu. Pro podnikatele a služebně jezdící osoby je tarif 1100 Kč. Při tomto druhu pojištění nesmí jeden pobyt přesáhnout 28 dnů.

R.: Jaké další druhy pojištění je možné u vás žádat?

PP: Například životní pojistky s velmi dobrým zhodnocením úspor, úrazové pojištění, soukromé zdravotní pojištění, cestovní pojištění, pojištění majetku – tedy domů, domácností a chat.

Kontraktní adresa:

EVA HURYCHOVÁ, Chmelík 91,
Tel.: **0464 / 634 285** a **0604 / 442 736**